Vonnisnummer / Griffienummer /
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **16 juni 2021**
Naam van de beklaagde(n) **1.** [redacted] **2.**
Systeemnummer parket **18AG145** Dossiernummer **21G000730** Notitienummer parket **GE/G/69/LA/94129/2017**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Kamer G29

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het arbeidsauditoraat tegen:

BEKLAAGDE(N) :

1. [redacted], RRN [redacted]
geboren te [redacted] op [redacted]
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te [redacted]

eerste beklaagde, vertegenwoordigd door meester Bruno Soenen, advocaat te 9000 Gent, Vaderlandstraat 32

2. [redacted] RRN [redacted]
geboren te [redacted] op [redacted]
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te [redacted]

tweede beklaagde, vertegenwoordigd door meester Nelson Vanlocke, advocaat te 9051 Sint-Denijs-Westrem, Poolse Winglaan 31, loco meester Dennis Van Overstraeten, advocaat te 9040 Gent, Antwerpsesteenweg 294.

TENLASTELEGGING(EN)

DE EERSTE

te Gent,

A. wetens en willens een sociaal voordeel bekomen waarop men geen of slechts gedeeltelijk recht heeft

wetens en willens een sociaal voordeel bekomen hebben waarop men geen of slechts gedeeltelijk recht heeft ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233 , eerste lid, §1, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, §1, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dat wetboek

door in de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2017 op een voortgezette en voortdurende wijze arbeidsongeschiktheidsuitkeringen te hebben ontvangen als gerechtigde met gezinslast terwijl zij in werkelijkheid samenwoonde met de heer [redacted]

- inbreuk op artikel 233, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 233, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

DE TWEEDE,

te Gent,

B. wetens en willens een sociaal voordeel bekomen waarop men geen of slechts gedeeltelijk recht heeft

wetens en willens een sociaal voordeel bekomen hebben waarop men geen of slechts gedeeltelijk recht heeft ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233 , eerste lid, §1, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, §1, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dat wetboek

1. in de periode van 4 juni 2015 tot en met 8 februari 2017 op een voortgezette en voortdurende wijze arbeidsongeschiktheidsuitkeringen te hebben ontvangen als gerechtigde met gezinslast terwijl hij in werkelijkheid samenwoonde met mevrouw [redacted]

2. door in de periode van 15 december 2012 tot en met 31 december 2017 op een voortgezette en voortdurende wijze werkloosheidsuitkeringen te hebben ontvangen ingevolge onjuiste verklaringen aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, waarin hij voorhield alleenstaande te zijn, terwijl hij werkelijkheid samenwoonde met mevrouw [redacted]

- inbreuk op artikel 233, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 233, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

DE EERSTE

Tevens gedagvaard om overeenkomstig artikel 236 Sociaal Strafwetboek door de rechtbank ambtshalve de terugbetaling van de onrechtmatig ontvangen bedragen te horen bevelen ten voordele van de NVSM, zijnde het bedrag aan ten onrechte genoten uitkeringen, begroot op € 13.030,77.

DE TWEEDE

Tevens gedagvaard om overeenkomstig artikel 236 Sociaal Strafwetboek door de rechtbank ambtshalve de terugbetaling van de onrechtmatig ontvangen bedragen te horen bevelen:

- ten voordele van de NVSM, zijnde het bedrag aan ten onrechte genoten uitkeringen, begroot op € 4.213,77;

- ten voordele van de RVA, zijnde het bedrag aan ten onrechte genoten uitkeringen voor de periode van 16 februari 2017 tot en met 31 december 2017, begroot op € 6.921,45;

Tevens gedagvaard om overeenkomstig art 42,3° en art. 43bis Sw. te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van het bedrag van € 1 provisioneel begroot, als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit het misdrijf B2 in de periode van 15 februari 2012 tot en met 15 februari 2017.

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 januari 2021.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzittingen van 17 maart 2021 en 19 mei 2021.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 19 mei 2021:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door N. Vanhoucke, substituut-arbeidsauditeur;

- de eerste beklaagde, [redacted], in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Bruno Soenen, advocaat te 9000 Gent, Vaderlandstraat 32;

- de tweede beklaagde, [redacted], in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Nelson Vanlocke, advocaat te 9051 Sint-Denijs-Westrem, Poolse Winglaan 31, loco meester Dennis Van Overstraeten, advocaat te 9040 Gent, Antwerpsesteenweg 294.

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

I. FEITEN

4. Op 7 februari 2018 ontvangt de arbeidsauditeur een brief van het OCMW Gent dat [redacted]

[redacted] volgens hun bevindingen onjuiste verklaringen heeft afgelegd over zijn gezinssamenstelling. [redacted] is de zoon van [redacted], de eerste beklaagde, en [redacted], de tweede beklaagde. Beide beklaagden waren vroeger gehuwd maar scheidden in 2001. [redacted] zou sindsdien officieel op een apart adres verblijven, zijnde een studio in de [redacted] in Gent.

Uit een sociale enquête uitgevoerd naar aanleiding van het onderzoek naar de gezinssamenstelling van [redacted] zou evenwel zijn uitgekomen dat zijn vader, [redacted], de tweede beklaagde, in werkelijkheid nog steeds een gezin vormt met de eerste beklaagde en daadwerkelijk verblijf houdt op het adres van de eerste beklaagde, [redacted]

De eerste beklaagde zou een ziekte-uitkering ontvangen, reden waarom het OCMW de informatie meedeelt aan de arbeidsauditeur.

5. Quasi gelijktijdig met de melding van het OCMW Gent ontvangt de arbeidsauditeur een aanvankelijk proces-verbaal GE.69.LA.094129/2017 opgesteld door commissaris Marc De Buysscher, verbonden aan de wijkdienst van de lokale politie Gent Centrum, waarin dezelfde feiten, met aanvullende informatie, worden gemeld.

Onder de rubriek "5. VASTSTELLINGEN" wordt het volgende geakteerd:

"N.a.v. een sociale enquête die is uitgevoerd naar het leefloon van een van de inwonende zonen, met name [redacted] als samenwonende voor de periode van 23/08/2016 tot op heden, werd [redacted] opgemerkt bij zijn ex-echtgenote [redacted] Reeds vanaf 12/09/2017 werd onze buurtinspecteur ervan in kennis gesteld dat ook [redacted] werd gezien in de woning aan de [redacted], voornoemd en er redenen zijn om aan te nemen dat hij er zijn hoofdverblijf houdt."

Uit het proces-verbaal blijkt verder dat de politie op eigen initiatief contact heeft genomen met diverse sociale zekerheidsinstellingen, waaronder de RVA, het OCMW, de Federale Pensioendienst, de Dienst voor Personen met een Handicap, het RIZIV en Famifed. De resultaten worden daarvan opgenomen in het proces-verbaal. Er zouden uitkeringen zijn toegekend als gezinshoofd terwijl er in werkelijkheid sprake was van samenwoonst.

In het aanvankelijk proces-verbaal wordt verder melding gemaakt van oudere processen-verbaal en eerdere interventieverslagen. Volgens de politie zijn deze relevant omdat daaruit de aanwezigheid van [redacted] op het adres van zijn ex-echtgenote zou blijken. De arbeidsauditeur laat kopies van deze oudere processen-verbaal en interventieverslagen voegen aan het dossier.

Er wordt ook een buurtonderzoek uitgevoerd op het adres in de [redacted] in Gent. Het pand bestaat uit meerdere studentenkoten. De tweede beklaagde zijn naam staat niet vermeld aan de ingang van het gebouw. Navraag bij de andere bewoners wijst uit dat hij er niet is gekend.

6. De arbeidsauditeur vordert een bankonderzoek op de eerste en de tweede beklaagde. Daaruit

blijkt dat de tweede beklaagde in 2012 een lening is aangegaan bij Record Bank ter financiering van verbouwingen.

7. De arbeidsauditeur vraagt ook het sociaal onderzoek op dat is uitgevoerd door de controlecel van het OCMW Gent en waarnaar verwezen werd in de aanvangsmelding van het OCMW.

Uit de stukken van dit onderzoek blijkt dat op meerdere dagen de woning is geobserveerd. Volgens de stukken van het OCMW werd de tweede beklaagde tijdens de observaties op verschillende tijdstippen opgemerkt aan de woning van de eerste beklaagde. Zijn voertuig wordt er op 4 andere ogenblikken opgemerkt. De eerste beklaagde en de tweede beklaagde worden daarbij ook samen gezien, waarbij zij samen in het voertuig vertrekken of terugkomen van boodschappen doen.

Nog blijkt uit deze stukken dat op 9 oktober 2017 het OCMW Gent is overgegaan tot een huisbezoek. Hierover wordt het volgende opgenomen in de zogeheten "annex" van de controlecel van het OCMW Gent:

"09/10/2017
We proberen vandaag op huisbezoek te gaan tegen 10u15.
Vooraleer we aanbellen doen we een controle van de auto. De auto staat niet in de straat dus we gaan er van uit dat de man misschien niet aanwezig zal zijn.
We bellen aan en de moeder [redacted] *doet open. We maken ons kenbaar en we worden binnen gelaten. Het rolluik beneden werd enkele minuten voordien open getrokken. We vragen of de zoon* [redacted] *thuis is. De moeder zegt dat hij nog ligt te slapen.*
In de livingruimte vragen we naar de gezinssamenstelling en de moeder antwoordt dat zij samenwoont met haar 3 zonen.
Wanneer er wordt gevraagd of zij een partner heeft, antwoordt zij ontkennend, ze voegt er wel aan toe dat de vader van de kinderen (haar ex echtgenoot [redacted] *) soms langs komt voor hun zoon* [redacted] *omdat die soms gekalmeerd moet worden en zij hem niet altijd de baas kan op momenten dat hij driftbuien heeft. De moeder toont enkele gebroken houten muurplanchetten en zegt dat haar zoon deze heeft beschadigd.*
Mevrouw kan geen duidelijk antwoord geven op de vraag hoeveel en wanneer haar ex-echtgenoot langs komt. Uiteindelijk zegt ze twijfelend "een keer of 3 à 4 per week". Dat kan op alle momenten van de dag of nacht zijn verklaart zij. Haar ex-echtgenoot woont op zijn adres aan de [redacted] *en dat is ver weg van hier. Hij kan op sommige uren geen bus of tram nemen naar de* [redacted] *, zegt ze tot slot.*
In de livingruimte en keuken vallen geen spullen op die meteen gelinkt zouden kunnen worden aan de vader van het gezin.
Wanneer we aankondigen dat we naar boven willen gaan om een rondleiding te krijgen in alle kamers van de woning zegt de moeder dat haar ex-echtgenoot momenteel aan het slapen is in haar bed omdat hij vannacht moest overkomen voor hun zoon.
Volgens de moeder zijn haar 3 zonen ook nog boven aan het slapen.
We vragen of het veilig is om zoon [redacted] *te benaderen en de moeder antwoordt dat ze het niet weet.*
We waren niet in de mogelijkheid [redacted] *te spreken tijdens het huisbezoek. We vonden het niet opportuun hem aan te spreken wanneer hij zich draaide in bed en even kort zijn ogen opende in*

onze richting.
We onderscheiden 4 slaapkamers. Elke zoon heeft zijn eigen kamer en de moeder heeft haar eigen slaapkamer. Uiteindelijk blijken nog 2 zonen in hun bed te liggen en even wakker te worden wanneer we binnen gaan in hun kamer. Geen van hen zegt iets, ze blijven liggen nadat ze zich even kort in onze richting draaiden. Eén zoon blijkt toch het huis al te hebben verlaten stelt de moeder samen met ons vast helemaal boven in de woning. We hadden kort voor we het huisbezoek brachten inderdaad zoon Erol zien weggaan te voet.
We verwachten in het huis moeilijk spullen van de vader van het gezin te kunnen onderscheiden aangezien er ook 3 volwassen zonen leven. In de slaapkamer van de moeder treffen we inderdaad haar slapende ex-echtgenoot aan zoals ze zelf aangaf voor we naar boven gingen.
In de kleerkast van de moeder hangt in het linkerdeel kledij van haar. Pas nadat we vragen het rechterdeel te openen, toont ze dit deel. In het rechterdeel zien we een aantal kledingstukken van een man hangen. [redacted] zegt onmiddellijk dat dit kledij van haar zoon is.
Elke zoon heeft nochtans zijn eigen kleerkast stellen we in de rondleiding vast. De kamer van de moeder is donker omdat de man nog ligt te slapen.
In de badkamer liggen algemene mannen- en vrouwenspullen.
We ronden het huisbezoek af."

Diezelfde dag vindt ook een zogeheten confrontatiegesprek plaats met de eerste beklaagde en de zoon, [redacted], bij het OCMW. Daarbij geeft de eerste beklaagde uiteindelijk toe dat sinds de ziekte van hun zoon [redacted] gediagnosticeerd werd, de tweede beklaagde opnieuw in het gezin woont. Deze situatie is al zo van voor de toekenning van een leefloon aan zoon [redacted] in augustus 2016. In het verslag wordt ook melding gemaakt van het feit dat de hoofdmaatschappelijk werkster een facebookpost had teruggevonden van 18 mei 2017 waarop het koppel samen op de foto stond waarbij uit de onderschriften blijkt dat er sprake was van een relatie.

8. De arbeidsauditeur geeft opdracht aan de politie om een buurtonderzoek uit te voeren. Daarbij verneemt de politie van buurtbewoner [redacted] dat de tweede beklaagde daar volgens hem altijd al woont. Ook buurtbewoonster [redacted] meldt dat de tweede beklaagde er al "jaren" woont.

9. De eerste beklaagde laat weten niet te kunnen worden verhoord. Zij zou psychisch niet in staat zijn om te worden verhoord. De tweede beklaagde gaat finaal niet in op de uitnodiging om verhoord te worden.

10. De arbeidsauditeur geeft in de loop van het onderzoek ook inzage in het gevoerde onderzoek aan de RVA met het oog op het aanwenden van deze stukken voor eventuele administratieve doeleinden. Daarop heeft de RVA een controle uitgevoerd naar de werkloosheidsuitkeringen die de tweede beklaagde als gezinshoofd heeft ontvangen. De RVA komt in zijn onderzoek tot dezelfde conclusie, namelijk het gegeven dat de eerste en de tweede beklaagde zijn blijven samenwonen, ook na hun officiële scheiding.

De tweede beklaagde kon door de sociale inspectie worden verhoord. Hij verklaart sinds december 2017 terug officieel te zijn ingeschreven op het adres [redacted] in Gent. Hij beweert dat hij voordien regelmatig aan te treffen was op dit adres gezien er veel problemen

waren met de kinderen. Over de lening bij Record Bank stelt hij dat hij aan de bank gemeld heeft dat de lening werd aangegaan voor verbouwingswerken maar dat het in werkelijkheid ging om geld dat hij nodig had om de aankoop van een auto te financieren.

De sociaal inspecteur merkt in zijn verslag op dat de verklaring van de tweede beklaagde vrij onwaarschijnlijk is nu er een offerte van 15 februari 2012 op naam van de tweede beklaagde van Brico Sari is teruggevonden voor verbouwingswerken aan de woning in de [redacted] voor een bedrag van 17.877,75 euro daar waar de lening is aangegaan voor een gelijkaardig bedrag van 17.323,80 euro. Bij de lening werd evenwel het adres opgegeven van de studio aan de [redacted]. Gezien het daar ging om een éénkamerappartement en de offerte sprak op het adres [redacted] stelt de sociaal inspecteur dat de verbouwingswerken vermoedelijk toch betrekking hadden op de woning aan de [redacted].

De tweede beklaagde genoot in de periode van 15 februari 2012 tot en met 31 december 2017 onterecht werkloosheidsuitkeringen in een hogere categorie gezien de door hem afgelegde onjuiste verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie. Het zou gaan om een totaalbedrag van 6.921,45 euro.

11. Navraag bij het RIZIV wijst nog uit dat zowel de eerste als de tweede beklaagde in de periode waarin door de arbeidsauditeur de feitelijke samenwoonst wordt weerhouden, er onterecht uitkeringen zijn ontvangen.

Voor de eerste beklaagde gaat het om een bedrag van 13.030,77 euro dat teveel zou zijn ontvangen. Voor de tweede beklaagde zou het gaan om 4.213,77 euro.

II. BEOORDELING

II.A. Over de regelmatigheid van het bewijsmateriaal afkomstig van het OCMW Gent

12. De rechter ten gronde dient erover te waken dat het recht op een behoorlijke rechtsbedeling in strafzaken gegarandeerd is voor de betrokken personen en partijen. Zo moet de rechter in het bijzonder nagaan of de rechtsregels en de rechtspositie van de beklaagde zoals deze zijn vastgelegd in de Grondwet, het E.V.R.M. en het I.V.B.P.R. zijn gegarandeerd in de procesvoering.

Deze fundamentele waarborgen indachtig, heeft de rechtbank vastgesteld dat bepaalde stukken die aan het strafdossier zijn toegevoegd, meer bepaald de stukken die afkomstig zijn van het OCMW Gent als gevolg van een door het OCMW Gent uitgevoerd "doorgedreven sociaal onderzoek", op het eerste gezicht strijdig kunnen lijken met de artikelen 15 en 22 van de Grondwet, de artikelen 8.1 en 8.2 E.V.R.M en artikel 17 I.V.B.P.R. De rechtbank brengt deze artikelen, die zo fundamenteel zijn in onze samenleving dat zij in de Grondwet en internationale verdragen verankerd zijn, in herinnering:

Artikel 15 Grondwet: De woning is onschendbaar: geen huiszoeking kan plaatshebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft.

Artikel 22 Grondwet: Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 EVRM: Recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.
1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang 's lands veiligheid. de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 17 IVBPR:
1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.
2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

De rechtsgeldigheid van de door het OCMW Gent uitgevoerde observaties, het huisbezoek en het confrontatiegesprek dient door de rechtbank *in concreto* te worden onderzocht in het licht van deze fundamentele principes.

De rechtbank heeft de partijen verwittigd over deze mogelijke ongerijmdheden zodat zij daar (ook schriftelijk) standpunt over konden innemen, wat de eerste en de tweede beklaagde, het OCMW Gent en het arbeidsauditoraat ook hebben gedaan. De tegenspraak is zodoende ten volle gerespecteerd.

De rechtbank onderzoekt hierna de drie reeksen bijgebrachte bewijselementen op haar rechtmatigheid. De rechtbank wijst erop dat de strafrechter een eigen afweging dient te maken op grond van de concrete elementen die voorliggen nu het strafrecht losstaat van enige beoordeling door de burgerlijke rechtbanken in deze materie.

13. *Met betrekking tot de observaties.*

Het stelselmatig observeren van een persoon is een aantasting van het recht op de eerbiediging van het privéleven en kan in bepaalde gevallen ook de onschendbaarheid van de privéwoning aantasten. Deze rechten zijn evenwel niet absoluut. Hoewel artikel 22 van de Grondwet aan eenieder het recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven toekent, voegt die bepaling daaraan onmiddellijk toe: "behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald". Artikel 8 EVRM verscherpt de uitzonderingen nog zodat finaal enkel van deze principes kan worden afgeweken zo de inmenging van het openbaar gezag

- voorzien is bij wet (wettelijkheidsbeginsel)

- een maatregel is die nodig is in een democratische samenleving (evenredigheidsbeginsel)
- voor de bescherming van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, voor het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van een ander (finaliteitsbeginsel).

Een zekere overheidsinmenging in het privéleven van de burger is dus niet uitgesloten, maar vereist dat zij wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en dat zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling. De wetgever behoudt zodoende zeker een appreciatiemarge om rekening te houden met een billijk evenwicht tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en de samenleving in haar geheel.

De rechtbank stelt vast dat de Wet Maatschappelijke Integratie, het Algemeen Reglement ter uitvoering van deze wet (KB van 11 juli 2002), noch het KB van 1 december 2013 betreffende de minimumvoorwaarden voor het sociaal onderzoek melding maken van observaties als een maatregel die, al dan niet standaard, deel kan uitmaken van het sociaal onderzoek.

De Wet Maatschappelijke Integratie geeft zelf geen definitie van het sociaal onderzoek. De Wet zegt enkel dat voor dit sociaal onderzoek een beroep wordt gedaan op maatschappelijk werkers, volgens de kwalificatievoorwaarden door de Koning bepaald. De Wet delegeert verder de bevoegdheid om de nadere regels van het sociaal onderzoek te bepalen aan de Koning.

Artikel 1 van het KB van 1 december 2013 betreffende de minimumvoorwaarden voor het sociaal onderzoek definieert het sociaal onderzoek verder als volgt: *"het individueel onderzoek dat het centrum toelaat de nodige informatie in te zamelen om te besluiten met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan dienstverlening en de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien. Het betreft het sociaal onderzoek verricht overeenkomstig artikel 19, § 1, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;".*

Dezelfde definitie van het sociaal onderzoek is te vinden in de Omzendbrief van 14 maart 2014 betreffende de minimumvoorwaarden voor het sociaal onderzoek in het kader van de Wet Maatschappelijke Integratie (B.S. 4 juli 2014).

Verder is er geen wettelijke grondslag of regeling uitgewerkt in een MB, KB of omzendbrief met betrekking tot het uitvoeren van observaties van de steunaanvrager/-ontvanger.

De rechtbank komt dan ook tot de vaststelling dat er geen voldoende expliciete en precieze wettelijke basis bestaat voor de maatschappelijk werkers van het OCMW om *stelselmatige* observaties uit te voeren zoals deze gekend zijn in het klassiek strafprocesrecht en waarvan het wettelijk kader voor de politiediensten is vastgelegd in artikel 47sexies Sv. e.v.

Dit gegeven neemt niet weg dat in het kader van een sociaal onderzoek gevoerd in toepassing van artikel 19 §1 van de Wet Maatschappelijke Integratie observaties, die geen stelselmatig karakter hebben in de zin van artikel 47sexies Sv., wel passend en noodzakelijk kunnen worden geacht om

een nauwkeurig beeld te krijgen over het bestaan en de omvang van de behoeftigheid van de steunaanvrager. De overheid dient er namelijk ook op toe te zien dat de gemeenschapsmiddelen op een correcte wijze worden besteed en enkel toekomen aan degenen die daar recht op hebben. Een zekere inmenging van overheidswege in het privéleven van de steunaanvrager blijft in dat opzicht gerechtvaardigd en kan deel uitmaken van het sociaal onderzoek.

Bij gebrek aan precieze wettelijke basis, kan deze inmenging evenwel niet verder gaan dan wat voor andere overheidsdiensten, zoals de politie, als een aanvaardbare inmenging wordt beschouwd in het privéleven van de burger.

De rechtbank stelt vast dat de wetgever voor wat betreft het politieoptreden duidelijke grenzen heeft bepaald. Deze grenzen zijn door de wetgever na het doorlopen van het normale democratische wetgevend proces precies en gedetailleerd vastgelegd en kunnen in deze als een deugdelijke en maatschappelijk gedragen leidraad tellen. Deze vaststelling brengt de rechtbank ertoe het overheidsoptreden in het algemeen, en dus ook dat van het OCMW Gent, te ijken op deze zelfde grenzen. Het optreden van het OCMW Gent wordt bijgevolg afgetoetst aan het set van regels dat is vastgelegd in de zogeheten BOM-wetgeving, zoals bepaald in artikel 47sexies Sv e.v.

In casu zijn deze grenzen niet gerespecteerd. De observaties vonden plaats op de volgende dagen en tijdstippen:

- 5 september 2017 - drie observaties: één observatie van 3 uur en 45 minuten + één korte observatie met buurtbevraging + één korte observatie
- 6 september 2017 – één observatie van 1 uur en 50 minuten
- 8 september 2017 – één observatie van 1 uur en 10 minuten
- 11 september 2017 – één observatie van 50 minuten
- 12 september 2017 – één observatie – duur niet vermeld
- 14 september 2017 – één observatie van 1 uur en 5 minuten
- 15 september 2017 – twee observaties: één van 1 uur en 5 minuten + één observatie van 2 uur en 20 minuten
- 18 september 2017 – één observatie van 1 uur en 30 minuten
- 20 september 2017 – één observatie van 50 minuten
- 22 september 2017 – één observatie van 20 minuten
- 25 september 2017 – één observatie – duur niet vermeld
- 27 september 2017 – twee observaties: één observatie – duur niet vermeld + één observatie van 1 uur en 10 minuten
- 3 oktober 2017 – drie observaties – duur niet vermeld
- 5 oktober 2017 – één observatie van 25 minuten.

Deze observaties bleven niet beperkt tot maximum vijf niet-opeenvolgende dagen gespreid over een periode van een maand. De rechtbank merkt daarbij op dat de periode "een maand" niet gedefinieerd wordt per kalendermaand, maar een termijn is die gerekend wordt vanaf de start van de observatie + één maand. (cfr. Cass. 17 november 2015, P.15.0847.N, www.cass.be; DECAIGNY, T., "Termijnberekening inzake stelselmatige observatie", *T.Strafr.* 2016, afl. 4, 307-308.)

De observaties zijn dan ook *stelselmatig* gebeurd op een wijze die niet verenigbaar is met het recht op het eerbiedigen van het privéleven zoals vastgelegd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. De wijze waarop de observaties in het kader van het doorgedreven sociaal onderzoek zijn uitgevoerd, zijn in strijd met de drie voorwaarden waaronder kan afgeweken worden van deze fundamentele grondrechten.
De rechtbank onderzoekt hierna verder of het onrechtmatig karakter van de observaties ook noodzakelijkerwijze moet leiden tot de uitsluiting van het eruit voortvloeiend bewijsmateriaal.

14. *Met betrekking tot het huisbezoek.*

De rechtbank verwijst naar wat hierboven is uiteengezet rond de principiële bescherming van de woning zoals voorzien in artikel 15 van de Grondwet. De woning is onschendbaar en enkel een huiszoeking uitgevoerd conform de wet kan daarop de uitzondering vormen. De rechtbank dient ook in deze de drieledige toets te maken: 1) is er voldaan aan het wettelijkheidsbeginsel? 2) is er voldaan aan het evenredigheidsbeginsel? 3) is er voldaan aan het finaliteitsbeginsel?

De vraag die in deze moet gesteld worden is of het huisbezoek zoals het *in casu* is uitgevoerd door de maatschappelijk werker van het OCMW Gent, de vorm heeft aangenomen van een huiszoeking, dan wel of dit huisbezoek binnen de perken is gebleven van wat onder een normaal huisbezoek kan verstaan worden. Daarbij primeert de concrete feitelijke werkelijkheid en niet het theoretisch principe van het huisbezoek.

De rechtbank stelt vooreerst vast dat een echt wettelijk kader voor het normale huisbezoek door het OCMW ontbreekt. Anders dan wat voor het visitatierecht van de klassieke sociale inspectiediensten het geval is (en waarvoor de machtiging door de onderzoeksrechter vereist is), kennen de maatschappelijk werkers van het OCMW geen eigen wettelijk kader waarbinnen hun optreden is geregeld. De Wet Maatschappelijke Integratie geeft geen definitie van het begrip huisbezoek. Het Algemeen Reglement geeft evenmin verduidelijking. Artikel 4 van het KB van 1 december 2013 maakt melding van het begrip huisbezoek, maar definieert dit niet verder. Dit artikel bepaalt enkel dat het huisbezoek deel uitmaakt van het sociaal onderzoek en dat het wordt uitgevoerd op het moment dat het dossier geopend wordt en telkens als het nodig is en minimaal éénmaal per jaar.

Enkel de Omzendbrief van 14 maart 2014 betreffende de minimumvoorwaarden voor het sociaal onderzoek definieert een aantal regels omtrent het huisbezoek, namelijk:

"3.3. Huisbezoek
Het huisbezoek maakt integraal deel uit van het sociaal onderzoek. Het huisbezoek is een essentieel element om een inschatting te kunnen maken van de behoeftigheid van de hulpaanvrager. Een huisbezoek moet het O.C.M.W. in staat stellen een totaalbeeld te krijgen van de situatie van de hulpaanvrager en diens verklaringen te kunnen toetsen aan de realiteit, teneinde te kunnen beslissen over de meest accurate maatschappelijke dienstverlening.
Het huisbezoek kan plaatsvinden na voorafgaandelijke aankondiging van het O.C.M.W. aan de hulpaanvrager, maar dit is niet noodzakelijk. Het O.C.M.W. kan indien zij dat nodig acht ook een onaangekondigd huisbezoek verrichten.
Het huisbezoek dient te gebeuren met het nodige respect voor de privacy van de hulpaanvrager en

moet steeds in verhouding staan tot de inlichtingen die nodig zijn voor het sociaal onderzoek. Het huisbezoek gebeurt vanuit een vertrouwensrelatie tussen de maatschappelijk werker en de hulpaanvrager maar belet niet dat het huisbezoek ook een controlerende functie kan hebben teneinde te toetsen of de hulpaanvrager (nog) voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de wet.
Het huisbezoek wordt uitgevoerd bij opening van het sociaal dossier, daarna telkens wanneer het O.C.M.W. het nodig acht, maar tenminste eenmaal per jaar. Voor wat de aanvragen inzake tenlasteneming van facturen voor medische hulp betreft, komt het het O.C.M.W. toe te oordelen over de noodzaak en de doelmatigheid van een huisbezoek.
Bepaalde bijzondere omstandigheden kunnen het huisbezoek moeilijk of onmogelijk maken. Het kan hierbij gaan over voltijdse studenten die niet meer in de gemeente wonen waar zij in het bevolkingsregister ingeschreven waren op het ogenblik dat het recht op integratie toegekend werd of iemand die verblijft in een opvangtehuis buiten de gemeente dan de gemeente van inschrijving. Het kan echter ook gaan om situaties waar de veiligheid van de maatschappelijk werker niet kan gegarandeerd worden.
Voor deze bijzondere situaties zal de maatschappelijk werker in het sociaal verslag rechtvaardigen waarom een huisbezoek niet gepast of niet mogelijk was. Indien een hulpaanvrager het huisbezoek weigert, dient dit element meegenomen te worden in het sociaal verslag.
De inspectiedienst van de POD Maatschappelijke Integratie zal die rechtvaardigingen bekijken, rekening houdend met de context zoals in het sociaal verslag geschetst."

De rechtbank benadrukt dat de hierboven geciteerde bepalingen uit de Omzendbrief niet kunnen gelijkgesteld worden met een wet die een inperking van de Grondwettelijke bescherming van de woonst kan verantwoorden. Er is voorafgaand aan deze Omzendbrief geen democratisch debat gevoerd binnen de organen van de wetgevende macht. Deze Omzendbrief kan niet gelijkgesteld worden met een gedegen wettelijke basis die uitzonderingen voorziet op wat een Grondwettelijk beschermd recht is. De inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van het recht op woning moet bijgevolg strikt geïnterpreteerd worden, ook in de materie van het OCMW-recht.

De noodzaak tot strikte interpretatie indachtig, stelt de rechtbank vast dat bij het huisbezoek op het adres van de beklaagde, zoals dit *in concreto* plaatsvond op 4 december 2019, de grenzen overschreden zijn van wat als een toelaatbare inmenging van de overheid kan worden beschouwd in het kader van een normaal sociaal onderzoek.

De beschrijving van het huisbezoek, zoals dit blijkt uit de zogeheten "annex" (zie map IV strafdossier p. 186 ev.), maakt duidelijk dat zowel op de gelijkvloerse verdieping als op de hoger gelegen verdiepingen zowat alle kamers in de woning van de beklaagden zijn doorzocht. Daarbij ging de maatschappelijk werker ook naar slaapkamers gelegen op de eerste verdieping, dit in de wetenschap dat daar nog mensen aan het slapen waren. De maatschappelijk werker ging binnen in alle vier de slaapkamers en trof er de twee zonen in hun bed aan evenals de tweede beklaagde in het bed van de eerste beklaagde. Nochtans had de eerste beklaagde op dat ogenblik en dus vóór de maatschappelijk werker zich naar boven begaf al spontaan meegedeeld dat haar ex-echtgenoot lag te slapen in haar bed. De maatschappelijk werker heeft ook de kleerkasten doorzocht evenals de badkamer.

Het huisbezoek had op dat ogenblik al de bijzondere focus van het onderzoeken van mogelijke

samenwoonst van de zoon [redacted] met zijn beide ouders, de beklaagden. Dit blijkt uit de inleidende passage van de "annex", namelijk "*Probleemstelling. Het welzijnsbureau stuurde het dossier van mijnheer* [redacted] *door naar de Controlecel gelet op een vermoeden van samenwoonstfraude.*" Het huisbezoek kaderde dan ook niet langer in een standaard huisbezoek maar was eerder gericht om nader onderzoek te voeren naar het vermoeden van fraude. Uit de annex blijkt niet dat de maatschappelijk werker hierover open kaart heeft gespeeld op het ogenblik dat hij vroeg om te worden binnengelaten in de woning.

In het licht van het bovenstaande stelt de rechtbank vast dat de maatschappelijk werker *in casu* misbruik heeft gemaakt van de vertrouwensrelatie die hij als maatschappelijk werker kende om een verregaande inbreuk te plegen op de privacy van de beklaagden en hun kinderen. Er was geen enkele reden meer om nog de slaapkamers te doorzoeken nu de eerste beklaagde op dat ogenblik al zelf spontaan had meegedeeld dat de tweede beklaagde in haar bed aan het slapen was. Er was zodoende geen noodzaak meer om de slaapkamers te betreden. Ten aanzien van de kinderen gold dit evenzo. Een dergelijke werkwijze gaat veel verder dan een rondleiding in de woning en getuigt van een verregaande intrusie in het privéleven van de beklaagden en hun gezin. Met het betreden van de slaapkamers van de nog slapende bewoners, waarvan hun aanwezigheid hem op dat ogenblik al was meegedeeld, heeft de maatschappelijk werker onvoldoende respect getoond voor de privacy van de beklaagden en hun gezin.

Deze specifieke manier van overheidsinmenging is in strijd met de Grondwettelijke bescherming van de woonst. *In casu* is sprake van een onwettige huiszoeking.

Dat de eerste beklaagde haar toestemming zou hebben gegeven en hebben meegewerkt aan het huisbezoek is daarbij niet relevant. Uit de beschrijving van het verloop van het huisbezoek blijkt niet dat de eerste beklaagde voorafgaandelijk aan de vraag om de woning te betreden op de hoogte is gesteld van het concrete doel van het bezoek, namelijk dat gezocht zou worden naar belastende bewijselementen over samenwoonst en dat de maatschappelijk werker daarbij ook de hoger gelegen kamers en badkamers zou doorzoeken. Van een geïnformeerde toestemming is dan ook geen sprake geweest, wat gelet op de concrete uitvoering van het huisbezoek, zijnde een daadwerkelijke huiszoeking waarbij slapende bewoners werden verontrust en er ook gevraagd werd om de kasten te openen, een minimale verwachting mocht zijn van het optreden van de maatschappelijk werker, die tenslotte nog steeds vanuit zijn vertrouwensrelatie behoorde te handelen en daarbij het nodige respect aan de dag diende te leggen.

De uitgevoerde huiszoeking was dan ook manifest onregelmatig, alsook de gedane vaststellingen.

De rechtbank onderzoekt hierna verder of het onrechtmatig karakter van de huiszoeking ook noodzakelijkerwijze moet leiden tot de uitsluiting van het eruit voortvloeiend bewijsmateriaal.

15. *Met betrekking tot het confrontatiegesprek.*

De rechtbank stelt vast dat uit de "annex", blijkt dat de eerste beklaagde op dezelfde dag van de onregelmatige huiszoeking is verhoord door de maatschappelijk werker in een confrontatiegesprek. Verder blijkt dat door de maatschappelijk werker "druk" is uitgeoefend tijdens dit gesprek om tot bekentenissen te komen over de samenwoonst met de tweede

beklaagde. Dit blijkt uit de volgende notitie van de maatschappelijk werker in de "annex": "*De houding van de moeder omtrent de samenwoonst met haar ex-echtgenoot is aanvankelijk tijdens het huisbezoek en aan het begin van het confrontatiegesprek ontkennend. Ze probeert een uitleg te geven waarbij de medische situatie van haar zoon* [redacted] *de hoofdrol opeist. Later, wanneer wat meer druk wordt gezet en er bevindingen van het onderzoek worden besproken, merken we dat de moeder haar houding verandert.*" Nu het confrontatiegesprek ook berustte op onregelmatig verkregen bewijselementen en de eerste beklaagde in het licht/onder druk daarvan verklaringen heeft afgelegd, oordeelt de rechtbank dat ook het confrontatiegesprek in zijn geheel niet op een rechtmatige wijze is verlopen.

De rechtbank onderzoekt hierna verder of het onrechtmatig karakter van het confrontatiegesprek ook noodzakelijkerwijze moet leiden tot de uitsluiting van het eruit voortvloeiend bewijsmateriaal.

16. *Uitsluiting van het bewijs.*

Overeenkomstig art. 32 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering dient de rechtbank na te gaan of voormelde onregelmatigheden leiden tot de nietigheid en het weren van de verkregen bewijselementen uit de debatten. Tot de wering van onregelmatig verkregen bewijselementen wordt enkel besloten indien: de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, of de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, of het gebruik van het bewijs – in zijn geheel beschouwd – in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

In casu zijn de betrokken vormvoorwaarden niet op straffe van nietigheid voorgeschreven. De rechtbank oordeelt evenwel dat de betrouwbaarheid van het voorgelegde bewijsmateriaal afkomstig van de observaties, de huiszoeking en het confrontatiegesprek is aangetast. Met name is het loyaliteitsbeginsel niet nageleefd. Het OCMW Gent heeft welbewust de grenzen van de normale uitoefening van het huisbezoek overschreden in een betrachting bewijsmateriaal over het vermoeden van samenwoonst te bekomen. Deze niet-loyale houding van het OCMW Gent blijkt uit het feit dat een huiszoeking zonder voorafgaandelijke duidelijke, ondubbelzinnige en expliciet gegeven toestemming of geldig mandaat werd uitgevoerd waarbij de slaapkamers werden doorzocht, ook deze van de kinderen, dit terwijl men wist dat daar nog personen aan het slapen waren en hun aanwezigheid al was toegegeven. Het deloyaal optreden van de maatschappelijk werker blijkt verder uit het feit dat de eerste beklaagde "onder druk" werd gezet tijdens het confrontatiegesprek. Deze houding is in strijd met wat van het optreden van een maatschappelijk werker kan en mag verwacht worden, zeker nu het de leden van de controlecel aan een deugdelijk wettelijk kader ontbreekt en zij zich dus te allen tijde bewust moeten zijn van het feit dat hun optreden, zelfs in geval van een vermoeden van fraude, moet ingegeven zijn vanuit de vertrouwensrelatie en het respect voor de privacy van hun cliënten. De observaties zijn, gelet op hun stelselmatig en verregaand karakter, evenzeer aangetast.

Hetgeen voorafgaat, toont naar het oordeel van de rechtbank aan dat de maatschappelijk werker het loyaliteitsbeginsel heeft miskend. De rechtbank kan, gelet op deze schending, niet zonder meer voortbouwen op het bewijs dat met deze ingesteldheid door de maatschappelijk werker is verzameld.

De schending van deze Grondrechten is bovendien dermate flagrant dat er onherstelbare schade is aangebracht aan het recht van de beklaagde op een eerlijk proces, dit in zijn geheel bekeken. De ernst van de onregelmatigheden overstijgt de ernst van de ten laste gelegde feiten. Er was verder geen enkele waarborg of toezicht door enige gerechtelijke instantie die een meer objectieve toetsing of afweging van de overheidsinmenging op deze grondrechten kan garanderen.

Bovendien waren de resultaten van de onregelmatige vaststellingen slechts gevat in een niet-ondertekend document, zonder enige identificatie van de opsteller en zijn hoedanigheid en zonder dat dit document aan een magistraat ter controle is voorgelegd.

De schendingen zijn niet meer te herstellen. De rechten van verdediging zijn onherroepelijk geschonden.

Dit alles leidt ertoe dat de bewijselementen voortkomend uit het sociaal onderzoek van het OCMW Gent – zoals het zich bevindt in map IV van het strafdossier – , nietig worden verklaard en worden uitgesloten bij de beoordeling van deze zaak.

II.B. Ten gronde – tenlasteleggingen A en B

17. De rechtbank stelt vast dat het strafonderzoek gekend onder het rolnummer 21G000730 is geopend ingevolge de klacht/brief van het OCMW Gent van 6 februari 2018, ontvangen op het arbeidsauditoraat op 7 februari 2018.

Deze brief verwijst naar het sociaal onderzoek waarvan hierboven is geoordeeld dat de inhoud ervan onregelmatig is en moet worden uitgesloten bij de beoordeling van deze zaak. Ook de brief van 6 februari 2018 die zijn oorsprong kent in dit sociaal onderzoek moet bijgevolg worden geweerd.

18. Verder stelt de rechtbank vast dat quasi gelijktijdig met de brief van het OCMW Gent de politie een aanvankelijk proces-verbaal met notitienummer GE.69.LA.094129/2017 toestuurde aan het arbeidsauditoraat, met melding van dezelfde feiten.

Dit proces-verbaal is opgesteld naar aanleiding van feiten vernomen uit het sociaal onderzoek van het OCMW Gent. Vergelijk:

"5. VASTSTELLINGEN

N.a.v. een sociale enquête die is uitgevoerd naar het leefloon van een van de inwonende zonen, met name [redacted], als samenwonende voor de periode van 23/08/2016 tot op heden, werd [redacted] opgemerkt bij zijn ex-echtgenote [redacted] Reeds vanaf 12/09/2017 werd onze buurtinspecteur ervan in kennis gesteld dat ook [redacted] werd gezien in de woning aan de [redacted], voornoemd en er redenen zijn om aan te nemen dat hij er zijn hoofdverblijf houdt."

Ook het aanvankelijk-proces verbaal kwam zodoende tot stand naar aanleiding van informatie bekomen uit het onregelmatig gevoerde sociaal onderzoek naar het leefloon van [redacted]

19. Uit de voorgaande vaststellingen volgt dat het gehele strafonderzoek gevolgd is op aanvankelijke bewijsstukken die uit de debatten zijn geweerd. Dit betekent dat ook alle bewijselementen die rechtstreeks of onrechtstreeks gesteund zijn op deze uitgesloten bewijsstukken, moeten worden uitgesloten. Nu uit het onderzoek niet blijkt dat er andere, wel regelmatige bronnen, het bestaan van het misdrijf aan het licht hebben gebracht bij de arbeidsauditeur, oordeelt de rechtbank dat alle onderzoeksdaden die de arbeidsauditeur gesteld heeft als gevolg van de brief van het OCMW van 6 februari 2018 en het aanvankelijk proces-verbaal met notitienummer GE.69.LA.094129/2017 eveneens nietig zijn.

Er zijn geen andere elementen in het strafdossier die het bestaan van de tenlastegelegde misdrijven kunnen aantonen die niet hun oorsprong vinden in een kantschrift of onderzoek dat er is gekomen als gevolg van de initiële nietige bewijselementen.

Gelet op het voorgaande, stelt de rechtbank dan ook vast dat er geen andere, wel toegelaten bewijselementen meer zijn die het bestaan van de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B1 en B2, kunnen aantonen zodat de eerste beklaagde wordt vrijgesproken van de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, en de tweede beklaagde wordt vrijgesproken van de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B1 en B2.

Gelet op de vrijspraak wordt de ambtshalve terugbetaling zoals gevorderd niet bevolen.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 194 Wetboek van Strafvordering;

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van [redacted], [redacted],

Op strafgebied

<u>Ten aanzien van [redacted], eerste beklaagde</u>

Spreekt [redacted] voor de tenlastelegging A vrij.

Ten aanzien van [redacted], tweede beklaagde

Spreekt [redacted] voor de tenlasteleggingen B1 en B2 vrij.

Laat de kosten van de strafvordering ten laste van de Belgische Staat, begroot op 30,04 EUR.

Overtuigingststukken

Beveelt de **overmaking** aan het **openbaar ministerie** om te handelen als naar recht, van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent onder nr. **2018004019**.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 16 juni 2021 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G29:
- Katrien Van Hoecke, rechter
in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie,
met bijstand van griffier Margo Delporte.

Margo Delporte Katrien Van Hoecke